ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **L. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2011, č. j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2012, č. j. 56 Az 41/2011 – 34,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v v Brně ze dne 31. 5. 2012, č. j. 56 A 41/2011 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 7. 2011, č.j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že první žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 7. 3. 2008 pod č.j. OAM-190/LE-07-2008. Jako důvod svého odchodu z Ghany uváděl obavu o život v důsledku bojů mezi dvěma znepřátelenými skupinami. Do vlasti se nechtěl vrátit i proto, že tam neměl stálou práci a obživu, což hodlal nalézt v České republice. Rozhodnutím stěžovatele nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem ze dne 20. 10 2010, č. j. 28 Az 16/2010 - 80, žalobu žalobce proti uvedenému

správnímu rozhodnutí zamítl. Nejvyšší správní soud odmítl žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost usnesením ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Azs 4/2011 - 140.

Dne 14. 7. 2011 podal žalobce opakovanou, druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, rodiče byli členy politické strany NDC. Z Ghany žalobce odešel dne 1. 3. 2008, neboť v jejich kraji a v celé zemi probíhaly boje mezi dvěma klany. Žalobce připomněl, že tyto důvody odchodu z Ghany uváděl již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nic se na nich nezměnilo. Dále uvedl, že při příletu byl v Praze zadržen českou policií proto, že měl ve svém pase vylepen padělaný vízový štítek. Získal ho od zprostředkovatele asi za 5000 USD. Žalobce sdělil zprostředkovateli jen to, že chce z Ghany vycestovat, ten mu nabídl, že v České republice se žije dobře, takže s tím žalobce souhlasil. Žalobce má zprávy, že boje mezi klany v Ghaně v současné době stále probíhají. Neví, kam by se měl vrátit, není mu známo, kde se nachází jeho rodina. Chtěl by zůstat v České republice. Žije zde půl roku s přítelkyní, se kterou by chtěl založit rodinu.

Stěžovatel ve svém rozhodnutí ze dne 20. 7. 2011, č.j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011, konstatoval, že pečlivě posoudil veškeré skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu nyní vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to nejen v jejich vzájemné souvislosti, ale i ve srovnání s jeho tvrzeními z předcházejícího správního řízeni. Nenalezl přitom žádný důvod měnit své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce, ale ani důvod vést v jeho případě další meritorní řízení a opakovaně posuzovat prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu. V současně vedeném řízení totiž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by nutnost takového posouzení odůvodňovaly. Správní orgán v předchozím řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu objektivně posoudil důvody, pro které žalobce opustil svou vlast a odmítá se tam vrátit. Stěžovatel je přesvědčen, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snahou o legalizaci jeho dalšího pobytu v České republice. Žalobce se tak chtěl vyhnout realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. Tyto skutečnosti však nelze za důvody udělení mezinárodní ochrany považovat. Stěžovateli je z jeho praxe známo a v předchozím řízení bylo doloženo, že v Ghaně je demokratické státní zřízení, pracují zde nezávislé a nestranné soudy, působí zde řada domácích i mezinárodních nevládních organizací zabývajících se lidskými právy. Ghana je zařazena mezi země charakterizované jako „country of safe origin“. Stěžovatel dále dospěl k závěru, že vztah žalobce s jeho přítelkyní, sdílená společná domácnost a deklarovaná hloubka citů nepředstavují nemožnost vycestování cizince ve smyslu §179 zákona o pobytu cizinců. I když by odloučení mladých lidí představovalo vážný zásah do jejich vztahu, nelze připustit, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a že by vzniklá újma byla pro ně újmou závažnou. Stěžovatel tedy posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Krajský soud dospěl k závěru, že posouzení žádosti žalobce jako nepřípustné podle §10a písm. e) zákona o azylu neodpovídal zjištěný skutkový stav. Odůvodnění rozhodnutí, které vyslovuje nepřípustnost žádosti podle §10a písm. e) zákona o azylu musí být postaveno na tom, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany,

nebo pokud je uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti. Stěžovatel sice konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nutnost nového meritorního posouzení, zároveň však toto meritorní posouzení fakticky provedl. Zabýval se totiž vztahem žalobce na území České republiky a situací v zemi původu žalobce ve vztahu k jeho tvrzením. Stěžovatel přitom konstatoval, že vycestování žalobce nebude s ohledem na jeho vazbu na přítelkyni v rozporu s mezinárodními závazky a že vzniklá újma nebude pro žalobce závažnou újmou. Zabýval se rovněž stupněm integrace žalobce na české prostředí a posouzením situace v zemi původu. Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu. Napadené rozhodnutí proto podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Současně jej zavázal k tomu, aby žádost žalobce opakovaně meritorně posoudil s ohledem na nová tvrzení žalobce týkající se zejména jeho partnerském vztahu v České republice.

Žalovaný napadl rozsudek Krajského soudu v Brně včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že rozhodoval plně v souladu s předmětným ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud podle stěžovatele provedl extenzivní výklad pojmu „nová skutečnost či zjištění", jež je obsažen ve výše citovaném ustanovení, a nerespektoval tak zákon ani konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Jak vyplývá z úmyslu zákonodárce, respektovaném doktrínou a soudní judikaturou, ne každé nové sdělení žadatele o udělení mezinárodní ochrany je novou skutečností ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Stěžovatel ve svém rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, že nové tvrzení o soukromé vazbě žalobce na přítelkyni, českou státní občanku, není novou skutečností ve smyslu citovaného ustanovení, neboť se jedná o účelové a z hlediska zákona o azylu irelevantní sdělení vedené snahou odvrátit hrozící správní vyhoštění z území ČR. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na jednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod primárně vztahuje na vztah zakládající rodinný život, což je v prvé řadě zákonné a skutečné manželství, nikoliv krátkodobý vztah. Závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v ČR soukromý vztah.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že přes procesní charakter rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti rozhodoval ve věci meritorně. Za zcela nesrozumitelný a zákonu odporující považuje požadavek soudu, aby žádost žalobce opakovaně meritorně posoudil s ohledem na jeho partnerský vztah. Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že správní rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Jestliže stěžovatel uvedl, že je mu *„z jeho praxe známo a v prvním řízení bylo konstatováno a doloženo, že v Ghaně existuje demokratické státní zřízení"*, je zřejmé, že upozorňoval na předchozí pravomocně ukončené správní řízení ve věci mezinárodní ochrany a tam vyvrácené obavy žadatele z návratu do domovského státu. Stěžovatel brojí i proti užití ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud konstatoval, že odůvodnění správního rozhodnutí uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít podle zákona oporu, aniž ale zmínil důvod, který jej k takovému závěru vedl. Krajský soud dále nesprávně považoval odkaz stěžovatele na předchozí pravomocně ukončené řízení ve věci mezinárodní ochrany za nové meritorní posuzování věci. Své závěry blíže neodůvodnil a podložil toliko

odkazem na jednu z kontextu vytrženou část věty. Rozhodnutí krajského soudu je tudíž nepřezkoumatelné.

Stěžovatel se domnívá, že tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť se jedná o zásadní pochybení, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu ve vztahu k posuzování nových skutečností uvedených v opakovaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany a označil krátkodobý a nikterak intenzivní soukromý vztah žalobce za důvod pro meritorní posouzení jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud dále pochybil při výkladu práva, pokud přezkoumatelné rozhodnutí stěžovatele zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud rovněž zcela v rozporu se svou povinností vycházet ze zjištěného stavu věci opřel svůj závěr o jedinou část věty ze správního rozhodnutí, kterou ale nepřípustně vytrhl z jejího kontextu. Za vnitřně rozporné pak stěžovatel považuje konstatování soudu, že rozhodoval ve věci meritorně, což nemá oporu ve správním rozhodnutí, a na druhou stranu uložení povinnosti správnímu orgánu, aby ve věci rozhodl meritorně. Z výše uvedených důvodů považuje stěžovatel tuto kasační stížnost za přijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána ve věci azylu, musel Nejvyšší správní soud mj. posoudit, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přesahu vlastních zájmů lze hovořit také v případě, že je nezbytné, aby Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán v případě takto rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. K této argumentaci srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že jakkoli nelze ztotožňovat důvodnost kasační stížností s její přijatelností, je třeba přijatelnost kasační stížnosti shledat v takovém případě, kdy krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně kdy nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Právě o takový případ se jednalo v nyní projednávané věci.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Jako důvod své kasační stížnosti stěžovatel označil § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítl i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v tom, že krajský soud neodůvodnil svůj závěr o tom, že odůvodnění správního rozhodnutí uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít podle zákona oporu. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Krajský soud ve svém rozsudku zcela jasně vyjádřil svůj názor, že byť stěžovatel posoudil žádost žalobce jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i), sám se v odůvodnění svého rozhodnutí žádostí žalobce meritorně zabýval. Hodnotil důsledky vycestování žalobce s ohledem na jeho vztah s přítelkyní a posuzoval situaci v zemi původu žalobce.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Jde o omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, tedy o situaci, kdy soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Stěžovatel v projednávané věci namítl, že krajský soud nesprávně vyložil pojem „nové skutečnosti a zjištění“ obsažený v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména změnu (bezpečnostní, politické, atd.) situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Při opakovaném podání žádosti je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

V průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS.).

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 3. 2008 uvedl, že odešel z Ghany kvůli obavám o život v důsledku bojů mezi dvěma znepřátelenými skupinami. Do vlasti se nechtěl vrátit i proto, že tam neměl stálou obživu a práci, kterou hodlal nalézt v České republice. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru stěžovatele, že žalobce neuvedl ohledně důvodů, pro které opustil svoji vlast, žádné nové skutečnosti. Stěžovatel dále konstatoval, že je mu z jeho praxe známo, že v Ghaně je demokratické státní zřízení, pracují zde nezávislé a nestranné soudy. Stěžovatel se tak vyjádřil i k otázce, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce ve své opakované žádosti dále uvedl, že v České republice žije půl roku s přítelkyní, se kterou by chtěl založit rodinu. Vzhledem k tomu, že tato nová skutečnost nemohla být předmětem posouzení v předchozím řízení o žádosti žalobce, bylo nutné zabývat se tím, zda se jednalo o takovou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Otázkou, zda by vycestování stěžovatele z České republiky bylo za této situace v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zda by takový rozpor představoval vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. V nich se zdejší soud vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v prvé řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není stěžovatelův případ. Ten by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V projednávané věci je zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do osobního života žalobce nepředstavuje. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem stěžovatele, že žalobce může se svojí přítelkyní žít v místě, kde budou mít oba pobyt povolen, zcela jistě to nemusí být výhradně na území České republiky.

Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil názoru krajského soudu, že vztah žalobce s jeho přítelkyní, která je českou státní občankou, bylo možné považovat za takovou novou skutečnost, která je relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a která by tudíž byla důvodem pro meritorní posouzení jeho opakovaně podané žádosti.

Nejvyšší správní soud pak nepřisvědčil ani argumentaci krajského soudu, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele bylo v rozporu s výrokem jeho rozhodnutí, resp. že se stěžovatel důvody nové žádosti žalobce meritorně zabýval a posuzoval je z toho hlediska, zda naplňují důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Stěžovatel v odůvodnění zcela jasně vyjádřil svůj závěr, že žalobce neuvedl ve své opakované žádosti žádné nové skutečnosti ohledně důvodů, pro které opustil svoji vlast. Úvaha stěžovatele, že opakovaná žádost byla vedena snahou o legalizaci pobytu žalobce v České republice, pak z posouzení žádosti jako nepřípustné ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu nikterak nevybočuje. Pochybení stěžovatele nelze spatřovat ani v tom, že připomněl, že tvrzení žalobce o jeho obavách o život v zemi původu byla posouzena jako přehnaná a nevěrohodná, a že Ghana byla považována za bezpečnou zemi původu. Hodnocení stěžovatele, že vycestování žalobce nebude s ohledem na jeho soukromou vazbu na přítelkyni závažnou újmou, pak bylo zcela v souladu s požadavky kladenými na posouzení nové žádosti v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. V případě, kdy žadatel uvádí nové skutečnosti, které nemohly být předmětem řízení o jeho předchozí žádosti, je totiž nutno zabývat se tím, zda tyto nové skutečnosti či zjištění vůbec můžou být z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany relevantní.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že shledal naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. Proto kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí Krajský soud v Brně rozhodne též o náhradě nákladů řízení kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu